

транспортних засобів; зовнішньоекономічні операції та характеристики учасників зовнішньоекономічних операцій. До цілей системи управління ризиками слід віднести: Прогнозування, запобігання, попередження і виявлення порушень законодавства України з питань митної справи та економіки в цілому; забезпечення покращення ефективності використання наявних доходів та збору ресурсів та розробка методів із захисту національної безпеки, життя і здоров'я людей, тварин, рослин, інтересів споживачів.

Процес управління ризиками містить в собі комплекс різноманітних заходів, що дають можливість підприємцям і власникам орієнтуватися у пріоритетах та недоліках власного проекту. На першому етапі процесу необхідна поверхнева оцінка та огляд проблеми, інциденту, а в нашому випадку і ризику. Це здійснюється для того, аби ми з Вами чітко відповіли на запитання, «Чи вплине дана ситуація на роботу підприємства? Як?», та «Чи варто її взагалі уникати?». При цьому важливо оглянути ризик всебічно, використовуючи не лише аналітику та інші цифрові методи, але і статистику. Наступним кроком є дослідження природи ризику.

Також важливо виявити фактори, що загрожують здоров'ю людей, до того, як вони завдадуть шкоди здоров'ю працівника, і продумати рішення. Зазначимо, що практичною частиною аналізу ризиків і є пропозиції по нейтралізації кожного фактора небезпеки. На підставі аналізу ризику складається письмово план дій, в якому у всіх сферах діяльності підприємства і на всіх рівнях управління передбачаються дії, що організовуються для запобігання або щодо зниження ризиків для здоров'я, складається часовий графік їх виконання, вказуються виконавці, і виділяються необхідні для цього кошти.

Проценко Діана Олександрівна
курсант навчальної групи ФЕПБ-741

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Санакосв Дмитро Борисович
завідувач кафедри ФЕБ

кандидат юридичних наук, доцент

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ДІЯЛЬНОСТІ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВИХ ПІДРОЗДІЛІВ

В умовах сьогодення виникає потреба в обговоренні актуальних проблем правового регулювання діяльності оперативно-розшукових підрозділів. Нажаль, українське законодавство зазнає швидких змін, які не

завжди вдається реалізувати в ході практичної діяльності співробітників Національної поліції України.

У різний час науковому вивченню широкого спектру питань, пов'язаних з правовим регулюванням діяльності оперативно-розшукових підрозділів з них, зокрема В.І. Василичук, І.О. Воронов, В.Я. Горбачевський, О.М. Джужа, Е.О. Дідоренко, І.П. Козаченко, О.Є. Користін, Д.Й. Никифорчук, Ю.Ю. Орлов, М.А. Погорецький та С.С. Чернявський. Але сучасні організаційно-правові зміни у сфері оперативно-розшукових підрозділів зумовлюють актуальність продовження дослідження різних аспектів здійснення оперативно-розшукової діяльності уповноваженими суб'єктами. Цим обґрунтовується поставлена нами мета щодо вироблення пропозицій з удосконалення правових аспектів здійснення діяльності оперативно-розшукових підрозділів. Відповідно до положень та норм КПК України правове регулювання оперативно-розшукової діяльності здійснюється на основі нових концептуальних підходів.

У главі 21 КПК України визначено особливий самостійний різновид слідчих дій – негласних слідчих (розшукових) – як повноцінних процесуальних засобів досудового слідства. Серед них: (а) негласне отримання зразків, необхідних для порівняльного дослідження; (б) виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації; (в) контроль за вчиненням злочину; (г) аудіо-, відео контроль місця; (д) спостереження за особою, реччю або місцем; (е) установлення місцеперебування радіоелектронного засобу; (є) обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи; (ж) дослідження інформації, отриманої при застосуванні технічних засобів; (з) аудіо-, відеоконтроль особи; (к) арешт, огляд і виїмка кореспонденції; (л) зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж; (м) зняття інформації з електронних інформаційних систем тощо [1].

Відповідно до ст.3 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність»: Правову основу оперативно-розшукової діяльності становлять: Конституція України, цей Закон, Кримінальний, Кримінальний процесуальний, Митний кодекси України, закони України про прокуратуру, поліцію, Службу безпеки, Державну прикордонну службу України, Державну кримінально-виконавчу службу України, державну охорону органів державної влади України та посадових осіб, статус суддів, забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, державний захист працівників суду і правоохоронних органів, інші законодавчі акти та міжнародно-правові угоди і договори, учасником яких є Україна [2].

Після аналізу даної статті можна прийти до висновку, що нормативно-правові акти, які регламентують оперативно-розшукову діяльність, можна поділити на три групи: а) Конституція України і відповідні закони України; б) нормативно-правові акти міністерств, відомств та судових органів; в) міжнародно-правові акти, учасником яких є Україна. Необхідно звернути особливу увагу на те, що однозначно керуватися в організації оперативно-розшукових заходів нормами чинного КПК України практично неможливо.

Зазначене обґрунтовується тим, що відповідно до вимог ст. 246, 248-250, якими визначено порядок організації негласних слідчих (розшукових) дій, не забезпечують однозначного тлумачення суб'єктами правозастосування змісту клопотання про проведення відповідних оперативно-розшукових заходів, підстав та порядку його розгляду судом [3]. Крім того, особливих розбіжностей на сучасному законодавчому рівні зазнає питання щодо використання у оперативно-розшуковій діяльності несправжніх (імітаційних) та ідентифікованих (помічених) засобів, оскільки відповідно до внесених до п. 17 ч. 1 ст. 8 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» та ст. 273 чинного КПК України змін їх створення та використання здійснюється лише у кримінальному провадженні. Нарікання можуть викликати норми Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», які встановлюють засади використання відносин конфіденційного співробітництва в оперативно-розшуковому провадженні, прокурорського нагляду за законністю її ведення, гарантії соціально-правового захисту співробітників оперативно-розшукових підрозділів та осіб, що добровільно співпрацюють з ними на негласній основі [4, с. 233-237]. Ці та інші питання вказують на те, що назріла потреба у прийнятті нормативного акта, за яким би комплексно регулювалося ведення оперативно-розшукової діяльності уповноваженими суб'єктами. «Підлатування» застарілого оперативно-розшукового закону під зміст нового Кримінального процесуального кодексу, який зовсім по-іншому розглядає питання пошуку та фіксації фактичних даних, які використовуються у доказуванні на окремих стадіях кримінального провадження, не вирішить проблем нормативно-правового регулювання оперативно-розшукової діяльності. Тому зазначимо, що існує нагальна потреба у розробці нормативного акта, який би встановлював засади ведення оперативно-розшукової діяльності уповноваженими суб'єктами. Правильність викладеної думки підтверджується рядом законодавчих ініціатив, що час від часу виникають у парламенті на предмет розробки та прийняття нового Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність». Але чинний Кримінальний процесуальний кодекс висуває нові якісні вимоги до змісту оперативно-розшукового законодавства. [5].

Викладене обумовлює необхідність приведення норм оперативно-розшукового закону відповідно до КПК України з урахуванням особливостей ведення оперативно-розшукової діяльності. Враховуючи те, що негласна діяльність органів досудового розслідування досить детально в регламентована, подібні за якістю та рівнем деталізації норми повинні міститися в оперативно-розшуковому законі, щоб забезпечити кореляцію їх змісту. Тому акцентуємо на необхідності розробки та прийняття нового оперативно-розшукового закону, зокрема Оперативно-розшукового кодексу України.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13. 04. 2012 р. № 4651-VI. Дата оновлення 05. 09. 2019. URL : zakon0.rada.gov.ua/laws/show/254к (дата звернення 19.10.2019)

2. Про оперативно-розшукову діяльність: Закон України від 18. 01. 1992 р. №2135-ХІІ. Дата оновлення 16.09.2019. URL : zakon0.rada.gov.ua/laws/show/254к (дата звернення 19.10.2019)

3. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Кримінального процесуального кодексу України: Закон України URL://zakon2.rada.gov.ua/ laws/show/4652-17/conv. (дата звернення 19.10.2019).

4. Ємець О. М. Правові аспекти оперативно-розшукової діяльності кримінальної поліції. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2015. № 4 (97). С. 233-237.

5. Оперативно-розшукова діяльність органів внутрішніх справ. Заг. частина: Підручник / Під ред. Л.В. Бородича Авт. кол.: Е.О. Дідоренко, І.П. Козаченко, Я.Ю. Кондратьєв, В.П. Пилипчук, В.Л. Регульський. Луганськ: РВВ ЛІВС, 1999. Т. 1. 390 с.

Присяжна Альона Вадимівна,
студентка 1 курсу аспірантури
кафедри аналітичної
економіки та менеджменту
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник – Паршина Олена Анатоліївна

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПРОТИДІЇ СТРАХОВОМУ ШАХРАЙСТВУ В УКРАЇНІ

Страховий бізнес – це бізнес зі своєю специфікою, зі своїми потребами та методами вирішення актуальних питань. З розвитком ринку страхування зростає число факторів, що впливають на фінансовий стан компанії і економіку країни. Однією з проблем сьогодення в страхуванні є страхове шахрайство. Але якщо правильно вистроїти модель ведення бізнесу можна простежити, які операції позитивно впливатимуть на протидію страховому шахрайству в Україні. І через шість місяців спрогнозувати зміни та наблизитись до досягнення поставленої мети по зменшенню страхового шахрайства.

Нажаль, шахрайство в страхуванні, існує не тільки зі сторони клієнтів страхових компаній, а і зі сторони страховиків. «Страхове шахрайство» в українському законодавстві не виділяється в спеціальний склад злочину, і відповідальність за нього настає за ст. 190 КК України. Єдиним правовим механізмом може бути звернення страховика в компетентні органи. Але суд задовольнить вимоги, в тому разі, якщо прямий умисел підозрюваного був доведений. Ведення страхового бізнесу визначає специфічні шляхи розвитку пов'язані з протидією страховому шахрайству в Україні.

Першим завданням: є зміни в законодавстві, які будуть позитивного впливати на економіку країни в цілому.